

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Waldemar Płóciennik (sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie R. N.

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

w dniu 20 marca 2024 r.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania

zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 20 maja 2021 r., sygn. akt II AKa 177/20,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 18 sierpnia 2020 r., sygn. akt III K 190/16,

p o s t a n o w i ł

1. wniosek oddalić,

**2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania
wznawieniowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 18 sierpnia 2020 r. w sprawie III K 190/16, R. N. został uznany:

14) (numeracja zgodna z wyrokiem – uwaga SN) za winnego tego, że w pierwszej połowie 2012 r. w P., działając wbrew przepisom ustawy, z góry powziętym zamiarze, w krótkich odstępach czasu, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w

postaci marihuany w ten sposób, iż w dwóch transzach – pierwsza w ilości 250 gramów, druga w ilości 500 gramów – zbył ten środek P. K. i P. F. za cenę 19 zł za jeden gram w celu dalszej sprzedaży, przyjmując, że działał w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 25 maja 1998 r. do 20 lipca 1998 r., od 13 kwietnia 2001 r. do 5 listopada 2001 r., od 15 listopada 2001 r. do 9 lipca 2004 r., od 9 września 2005 r. do 8 sierpnia 2006 r. oraz od 7 kwietnia 2010 r. do 29 października 2010 r. kary łącznej 4 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w pkt IV części rozstrzygającej wyroku łącznego Sądu Okręgowego w G.. z dnia 19 czerwca 2008 r., sygn. akt [...], która to kara powstała na skutek połączenia m.in. kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 15 lutego 2002 r., sygn. akt [...] za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł;

15) na podstawie art. 45 § 1 k.k. tytułem środka karnego orzeczono przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa z pkt 14 w kwocie 14.250 zł;

16) za winnego tego, że:

a. w bliżej nieokreślonym dniu kwietnia 2012 r. w P. oraz w miejscowości H. na terenie K. N., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 25 maja 1998 r. do 20 lipca 1998 r., od 13 kwietnia 2001 r. do 5 listopada 2001 r., od 15 listopada 2001 r. do 9 lipca 2004 r., od 9 września 2005 r. do 8 sierpnia 2006 r. oraz od 7 kwietnia 2010 r. do 29 października 2010 r. kary łącznej 4 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w pkt IV. części rozstrzygającej wyroku łącznego Sądu Okręgowego w G. z dnia 19 czerwca 2008 r., sygn. akt [...], która to kara powstała na skutek połączenia m.in. kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 15 lutego 2002 r., sygn. akt [...] za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 k.k. wspólnie i w porozumieniu z P. D., M. K. i J. C. dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia z K. N. do R. P. znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że przekazał M. K. kwotę 6.000 zł celem sfinansowania zakupu od P. D.

oraz przewozu przez J. C. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, które to środki finansowe M. K. przekazał następnie J. C., który działając na jego polecenie zakupił od P. D. 1.000 gramów amfetaminy za kwotę równowartości 5.000 zł, którą następnie przewiózł do Rzeczypospolitej Polskiej samochodem ciężarowym celem wprowadzenia jej do obrotu, tj. winnego przestępstwa z art. 55 ust. 3 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

b. w dniach 16-17 maja 2012 r. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 25 maja 1998 r., od 13 kwietnia 2001 r. do 5 listopada 2001 r., od 15 listopada 2001 r. do 9 lipca 2004 r., od 9 września 2005 r. do 8 sierpnia 2006 r. oraz od 7 kwietnia 2010 r. do 29 października 2010 r. kary łącznej 4 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w pkt IV. części rozstrzygającej wyroku łącznego Sądu Okręgowego w G. z dnia 19 czerwca 2008 r., sygn. akt [...], która to kara powstała na skutek połączenia m.in. kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 15 lutego 2002 r., sygn. akt [...] za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 k.k. wspólnie i w porozumieniu z M. K., S. F. i J. C. dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia z K. N. do R. P. znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany oraz znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że wspólnie z M. K. i S. F., korzystając z pomocy P. D., w miejscowości R. na terenie K. N., nabył od dwóch nieustalonych mężczyzn znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci 2.000 gramów amfetaminy za kwotę równowartości 8.500 zł oraz znaczną ilość środka odurzającego w postaci 1.000 gramów marihuany za kwotę równowartości 4.000 zł, które następnie w dniu 17 maja 2012 r. wspólnie z M. K. i S. F. przewieźli przez granicę niderlandzko-niemiecką, a z kolei na terenie [...] S. F. przekazał J. C. 2.000 gramów amfetaminy celem przewiezienia jej do [...], zaś R. N. wspólnie z M. K. i S. F. przewieźli 1.000 gramów marihuany przez niemiecko-polską granicę samochodem osobowym marki [...], którą razem z odebraną od J. C. amfetaminą wprowadzili do dalszego obrotu, tj. winnego przestępstwa z art. 55 ust. 3 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

i przyjmując, że przestępstw tych oskarżony dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw, na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. Sąd wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł,

17) na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. Sąd połączył orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył oskarżonemu kary łączne 5 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych.

Po rozpoznaniu wywiedzionej m.in. przez obrońcę skazanego apelacji, Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 20 maja 2021 r., sygn. akt II AKa 177/20, zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że w opisie czynu przypisanego R. N. w pkt 16 lit a i b, w miejsce danych „P. D.” przyjął zwrot (w odpowiednim przypadku) „inna osoba” (pkt Ib) wyroku), w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt II wyroku).

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca skazanego. Postanowieniem z dnia 28 października 2021 r., sygn. akt V KK 522/21, Sąd Najwyższy oddalił ją jako oczywiście bezzasadną.

W dniu 5 września 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanego R. N. o wznowienie postępowania w oparciu o art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., albowiem Sądowi orzekającemu w tej sprawie nie były znane dokumenty, na które zwrócił uwagę Sąd Apelacyjny w Poznaniu w uchylającym wyroku z dnia 12 listopada 2020 r. w sprawie II AKa 217/18 oskarżonego S. F., w postaci analizy logowań GPS samochodu, którym poruszał się kurier J. C., a także topografii trasy, po której poruszał się ten kurier (J. C. poruszał się ciągnikiem siodłowym z ponadwymiarową naczepą, która uniemożliwiałaby przejazd trasą przyjętą w ślad za aktem oskarżenia (dotyczy to tuneli, które miały być zlokalizowane na trasie z R. przez R. do H.), a które wskazują, że skazany R. N. nie mógł popełnić przestępstwa, za które został skazany w pkt 16 ppkt a i b wyroku.

Wnioskodawca podniósł, że czyny opisane w pkt 16 a i b są wspólne dla R. N. i S. F. i skoro w jednym postępowaniu stwierdzono tak daleko idące uchybienia, to nie może budzić wątpliwości, że są one wspólne również dla drugiego procesu, w którym wyrok został utrzymany w mocy. Zdaniem obrońcy „Nie może budzić żadnej wątpliwości, że gdyby Sąd Apelacyjny orzekający w sprawie R. N. miał świadomość istnienia takich okoliczności faktycznych, jego rozstrzygnięcie byłoby zgoła inne aniżeli to, które zapadło. Dlatego jest oczywistym, że w niniejszej sprawie, już po jej prawomocnym zakończeniu ujawniły się okoliczności, które w sposób bezsporny, a przynajmniej bardzo wysoce prawdopodobny wskazują, iż R. N. został skazany za czyn, którego nie mógł popełnić” (k.5 wniosku).

Obrońca wniósł o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 maja 2021 r. o sygn. „II AKa 114/21, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 18 sierpnia 2020 r.”, sygn. akt III K 190/16, uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Odpowiadając pisemnie na wniosek o wznowienie postępowania prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiony przez obrońcę skazanego wniosek o wznowienie postępowania nie zasługuje na uwzględnienie.

Nim Sąd Najwyższy odniesie się bezpośrednio do wniosku należy wyjaśnić, że wniosek obrońcy o wznowienie postępowania *de facto* nie dotyczy skazanego R. N.. Ten bowiem został skazany przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu w sprawie II AKa 177/20, a nie jak wskazuje obrońca w sprawie II AKa 114/21, która dotyczy R. R.. Wniosek obrońcy odnosi się więc zapewne do sprawy II AKa 177/20. Wydaje się również, że błędnie wnioskodawca określił zakres zaskarżenia i żądanie, wnosząc o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi. Wyrokiem z dnia 20 maja 2021 r. Sąd odwoławczy utrzymał również w mocy wyrok Sądu I instancji w pkt 14, tj. w części dotyczącej skazania R. N. za przestępstwo z

art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a żadna z okoliczności podnoszonych we wniosku nie dotyczy orzeczenia w tym zakresie.

Aby pozytywnie rozstrzygnąć wniosek o wznowienie postępowania oparty na przesłance ujawnienia się nowych faktów lub dowodów, które wskazywałyby na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowi przestępstwa lub nie podlega karze (art. 540 § 1 pkt 2 lit.a k.p.k.) lub nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary (lit.b), niezbędne jest spełnienie kumulatywnie dwóch przesłanek - proponowany dowód ma mieć cechy dowodu nowego, tj. nieznanego wcześniej stronie i sądom orzekającym w sprawie, zaś jego treść z wysokim prawdopodobieństwem uprawniać ma do twierdzenia, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od poprzedniego (m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 października 2016 r., IV KO 56/16; z dnia 15 kwietnia 2008 r., II KO 89/07; z dnia 18 grudnia 2007 r., IV KO 76/07).

Wbrew stanowisku wnioskodawcy podniesione we wniosku okoliczności nie mogą zostać uznane za *propter nova*, w rozumieniu przepisu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.

Z protokołu rozprawy przed Sądem odwoławczym z dnia 20 maja 2021 r. (k – 1763 – 1764) bezspornie wynika, że Sąd ten postanowił, stosownie do art. 394 k.p.k. i art. 453 § 1 k.p.k. za zgodą stron (m.in. w obecności obrońcy oskarżonego R. N.) uznać za odczytane m.in. dokumenty z k.1546-1652, wśród których na k. 1610-1652 (tom IX) znajduje się odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 listopada 2020 r. w sprawie II AKa 217/18 wraz z uzasadnieniem. Okoliczności podnoszone więc w wyroku uchylającym, do których odwołuje się obrońca we wniosku, były znane orzekającemu w przedmiotowej sprawie Sądowi Apelacyjnemu (wywód, na który powołuje się autor wniosku znajduje się na k – 1644 – 1645 akt sprawy II AKa 177/20 – strony 66 – 68 uzasadnienia wyroku w sprawie II AKa 217/18).

Zauważyć nadto należy, że Sąd Apelacyjny przeanalizował dokonane przez Sąd I instancji ustalenia, w zakresie w jakim Sąd uznał skazanego R. N. za winnego popełnienia czynu z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Podstawą ustaleń w zakresie sprawstwa skazanego, poza dowodem z zeznań M. K., którego

podważenia spodziewa się autor wniosku, były również uznane za wiarygodne wypowiedzi procesowe m.in. M. K., A. K., P. P., P. K. oraz częściowo zeznania P. F., J. C., J. K., M. P., J. M. i częściowo wyjaśnienia P. D. i R. N.. Sąd odwoławczy dokonał własnej analizy zgromadzonego materiału dowodowego, w tym zwłaszcza konsekwentnych depozycji M. K., jak i zeznań M. K., czy uznanych za wiarygodne relacji P. P. i S. D., co do faktu zanegowania przez J. C. swojego udziału w obrocie narkotykami. Poza tym relacje M. K. zostały wszechstronnie przeanalizowane i skonfrontowane z wypowiedziami pozostałych osób biorących udział w procederze (P. P., P. D.), czy osób mających w tym zakresie określoną wiedzę (A. K., P. K., jak i zresztą J. M., tj. partnerki R. N.), co nie dało podstaw do przyjęcia, jakoby pomówienie dokonane przez M. K. było dowodem zupełnie odosobnionym.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy stwierdził, że nie istnieją żadne podstawy do wznowienie postępowania w rozpoznawanej sprawie i wniosek oddalił.

[PGW]